

om det var et handelsforhold, eller om det var et forbrugerforhold.

Såfremt det er et handelsforhold, er det åbenbart o.k. at køre med de høje satser; hvis det er et forbrugerforhold, mener Socialdemokratiet, at så skal man køre med en selvstændig sats. Og det, der så er det smukke, er, at hvis det er to mennesker privat, der laver en aftale, jamen så ser Socialdemokratiet ikke noget problem for også dér at køre med den forhøjede sats.

Kl. 16.50

Jeg tror, det bliver bøvellet, bureaukratisk, en meget stor belastning for domstolene, og jeg må indrømme, at jeg forstår ikke, at fru Lissa Mathiasen svinger sig så højt op i lianerne, for så vidt angår det her. Det lyder jo, som om den her morarentesats er så eksorbitant høj, at det er fuldstændig urimeligt.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at der er tale om en morarentesatsforhøjelse på ca. 2,5 pct. i forhold til det nuværende niveau, og jeg har meget, meget klart tilkendegivet i lovforslaget, at jeg absolut er indstillet på at tage initiativ til at nedsætte morarenten i forbrugerforhold, såfremt renteudviklingen på et senere tidspunkt skulle medføre, at morarenten indebærer et meget betydeligt strafelement for forbrugeren. Og der vil jeg godt henvise til lovforslagets bemærkninger.

Så jeg synes faktisk, at den problemstilling, der kunne være, såfremt renten ændrede sig, har vi forsøgt at tage hensyn til ved i bemærkningerne at tilkendegive, at vi er indstillet på at ændre morarentesatsen.

Så alt i alt har jeg svært ved at se, hvad det er for forbrugere, som Socialdemokratiet i princippet forsøger at hjælpe i denne her sag. Jeg synes, at det er ærgerligt, at domstolene får så meget ekstraarbejde, såfremt disse ændringsforslag skulle blive vedtaget, og det er naturligvis også årsagen til, at ændringsforslagene ikke kan støttes.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu synes jeg egentlig, justitsministeren komplicerer det her mere, end nødvendigt er, for hvis jeg som forbruger har en sag, hvor jeg skal betale nogle morarenter, ja, så er det sådan set underordnet for mig, hvad en erhvervsdrivende skal betale, og hvordan reglerne er for en erhvervsdrivende.

Det, der interesserer mig som forbruger, er: Hvad er mine morarenter, og hvad skal jeg beta-

le? Tilsvarende tror jeg egentlig, at en erhvervsdrivende sådan set ikke er så optaget af, hvad forbrugeren skal betale i forbrugerforhold, men til gengæld, hvad de erhvervsdrivende skal betale. Altså det er jo sådan set underordnet, hvordan andet ser ud. Det, der er afgørende, er, hvordan forholdene er i forhold til det, der vedkommer mig – underforstået som forbruger eller som erhvervsdrivende.

Derfor kan jeg ikke forstå, at ministeren ikke kan se, at det her er en væsentlig forringelse af forbrugernes situation.

Jeg vil godt bede, om ikke ministeren kan bekræfte, at EF-direktivet kun lægger op til, at der skal skabes ensartede retningslinjer for erhvervsdrivende, altså det vil sige for deres situation. Der bliver overhovedet ikke i det EF-direktiv talt om forbrugere. Ministeren og regeringen har valgt at sige, at det lægger vi oveni, og man har fra regeringens, fra ministerens side valgt at sige: Så gør vi det i øvrigt på den samme høje sats, som man mener at erhvervsdrivende skal have.

Det vil sige, at her er der ikke nogen logik i forhold til EF-direktivet, det er ikke noget, der fra EF's side er kommet som et ønske, det er heller ikke noget, der er nødvendigt. Erhvervsdrivende har deres sag, og det er det, vi har sagt, vi er enige i, og vi synes, det er rigtigt at få de ensartede regler.

Men det betyder ikke, at man har nødt til at have nogle regler, der matcher som forbruger, som, uanset hvordan ministeren regner det ud, er en forhøjelse på 28 pct. i forhold til, hvordan det ser ud i dag, når vi taler om morarenten, og som vil betyde et højere gebyr end det, vi rent faktisk har i dag på de 100 kr. maks. pr. gang for en rykker. Det betyder noget for almindelige mennesker; jeg tror faktisk, det betyder rigtig meget.

Når jeg tager fat i det her, er det, fordi det er en misforståelse, hvis man fra ministerens side tror, at mennesker, der ikke nødvendigvis har betalt deres ting, altid er dårlige betalere, underforstået mennesker, der ikke ønsker at betale det, de skylder. Det kan være mennesker, der er kommet ud i en særlig situation; det kan være mennesker, der er dybt ulykkelige over, at de ikke kan svare enhver sit. Er der så nødvendigt samtidig at plukke dem på den her måde? Det synes vi ikke fra Socialdemokratiets side. Vi synes, de skal betale deres gæld, men det skal på den anden side også være med en rentesats, vi